

Kære menighed

Af Kristian Winther Pedersen

Som flere af menighedens medlemmer nok vil huske, fik jeg til en søndagsgudstjeneste i efteråret 2008 lov at berette om mine planer om et bibelskoleophold i Australien. Her delte jeg også de økonomiske problemer jeg havde i forhold til finansieringen af turen og bad om menighedens hjælp.

Som tak for den støtte, jeg modtog fra flere af kirkens medlemmer, vil jeg gerne give et kort resume af, hvad jeg har oplevet og lært gennem det forgangne halvår.

Jeg startede i januar måned på min Discipel Trænings Skole (DTS).

Sammen med 75 andre forventningsfulde unge mennesker fra hele verden tog jeg hul på et nyt og spændende kapitel i mit liv. De kommende seks måneder kunne jeg se frem til et 12 ugers undervisningsforløb med talere fra hele verden og en tre måneders missionstur.

En rigtig udfordring

Jeg oplevede gennem de tre måneders undervisning, hvordan jeg blev udfordret på rigtig mange områder i mit liv. Gennem sin Hellige Ånd åbenbarende Gud flere gange områder, hvor han ønskede at arbejde med min karakter såvel som mine relationer til andre. Gennem denne proces erfarede jeg, hvilken frihed der er i syndserkendelse, og hvordan vi gennem omvendelse fra synd kan opleve Guds ufortjente nåde udfolde sig gennem hans fuldkomne tilgivelse og frisættelse ved Jesu sonoffer.

Desuden lærte jeg værdien i at sætte min lid til Gud som forsørger.

Som menneske i en velfærdsstat som Danmark er det nok de færreste af os, har store spekulationer om de mest banale fornødenheder, men jeg fik allerede inden DTS'ens start en forsmag på Guds underhold gennem det mirakel, at jeg fik samlet alle pengene ind inden DTS start og derfor ikke skulle bekymre mig om denne byrde. Således blev det til et meget praktisk vidnesbyrd om, at - Gud „vendte min sorg til dans“, som det lyder i Salme 30 v.12; en erfaring mange af mine kammerater på turen også gjorde sig.

Kristian Winther Pedersen - hjemme igen efter 6 måneder på bibelskole i Australien

Teoretisk viden blev ført ud i praksis

På vores missionstur fik vi rig mulighed for at føre vores teoretiske viden ud i praksis. Min missionstur var oprindeligt planlagt til at gå til Fiji og Mexico, men en uge før vores afrejse fra Fiji til Mexico brød den berygtede svine-influenza ud, og vi endte i stedet med at have den resterende del af turen i henholdsvis det nordvestlige Australien samt Thailand. Blandt de forskellige ting vi lavede kan nævnes: missionsarbejde i gade-, fængsels-, skole- samt slum- og prostitutionsmiljøer. Vi fik lov at være til praktisk samt åndelig hjælp for mange forskellige mennesker i mange forskellige situationer, men med det til fælles, at de var desperate efter at møde Herren og se Hans indgriben i deres liv.

Jeg fik et „anker“ for min tro

Skal jeg nedkøge, hvad jeg har lært det sidste halve år til det væsentlige, vil jeg citere prædikanten Paul Hawkins, som underviste os. Han sagde: „Livet bliver ikke nødvendigvis en dans på roser, når vi tager Jesus som vores Herre, men der er én forskel: Vi ved, hvad vi skal gøre, når vi ikke ved, hvad vi skal gøre!“ - For mig er denne sætning blevet et anker for min tro. Som kristne møder vi stadig udfordringer ligesom alle andre, men vi har også løsningen, nemlig Guds løfte om, at vi altid kan komme til Ham i kraft af Hans nåde, og at vi må vide, at der „hver morgen i min skål en nåde uden mål til mig nedflyder“, som Thomas Kingo skriver i en af sine salmer.